

Lluís Maria Xirinacs Damians

PLANTADA A LA PLAÇA DE SANT JAUME

GENER 2000

DESEMBRE 1999

Divendres, 31 desembre 1999

Ja fa dies que estic nerviós. La fal·lera d'un gest com el que vull emprendre se t'emporta. I això que sóc força racional. Em sembla haver mesurat prou la meva decisió. He explicat a alguns amics l'acció que vull emprendre. He donat a d'altres a corregir el *Manifest*. Se m'ha demanat que no constés que estic disposat a fer un dejuni de 12 hores diàries. S'ha format un grup de coordinació de la campanya, una mena de secretariat provisional al Carrer Rocafort, a la seu de la Fundació Randa. Però ha quedat clar que no hem de barrejar les coses. També que aquesta acció ha de tenir un tarannà seriós, de profunditat. Per tot plegat sento que hi ha gent, avui, que pateix i ha patit molt per mi. Alguns han vetllat per la meva seguretat, d'altres per la meva intenció i d'altres perquè demà, tot i escaient-se un dia tan festiu, els mitjans de comunicació estiguessin assabentats del meu gest. Gràcies a tots.

Havia escrit algunes circumstàncies detallades de l'estat i dels debats d'aquests darrers dies. Però, malauradament, se n'han anat en orris. Ara explico el perquè.

Volia viure les dotze batallades davant la Generalitat del Principat de Catalunya. Canvi d'any, tombant de segle, de mil·lenni... Els símbols! Romanticismes. Faltaven deu minuts i vaig fer una volteta pels entorns (tampoc no visc tan lluny). Multituds embogides sortien de tots els carrers i anaven a tots els carrers. Baralles. Destrosses. Ampolles de cervesa volant per damunt dels caps. Cava. Fujo de la multitud. Carrer Eroles. Dos africans. M'agredeixen. Caic a terra. Una bastonada a les dorsals, una altra al cap. Em defenso. Estiren la meva bossa tibant fort fins que se l'enduen després de fer-me mal, perquè la duia travessada en bandolera. Fugen. S'han endut una bossa horriblement vella, 5000 pessetes, una calculadoretta científica, quatre dies de la meva crònica, claus, carnets, agendes —adéu adreces i telèfons d'amics!—, llibreta de la Caixa, els documents de la Seguretat Social, una carpeta dura per escriure dempeus... M'han deixat un trenc al cap que raja cos avall, unes dorsals, consentides, l'espatlla esquerra baldada, un dit de la mà dreta que em fa mal (em deu haver parat algun cop), ungles trencades, tot el camal esquerra enfangat... I les ulleres senceres! L'experiència del “poble de la gana”... Mentrestant tocaven les dotze, impassibles, a la casa de la Vila. Vetllava les armes per mi, i sense haver-nos posat d'acord, un altre romàntic vingut de La Línea de la Concepción, de la sofrida nació andalusa: Antoni Quirós. Me n'he anat a la policia per si trobaven els meus efectes personals...

I, cap a caseta a dormir, per a demà. La barbàrie de la Rambla feia feredat...

GENER 2000

Dissabte, 1 gener 2000

Malgrat la disbauxa d'ahir a la nit, i el robatori de què vaig ser víctima (adéu agendas, dietaris i documents!), a les 9 del matí sóc a la Plaça de Sant Jaume. Fa molt de fred i, tot i que vaig molt abrigat, les mans i els peus se'm congelen. Els carrers són plens de vasos de plàstic i ampolles buides. Vaig a veure els municipals de l'Ajuntament i els mossos de la Generalitat: els dic que espero no molestar-los si em veuen a la plaça sovint. "No s'estranyin: vinc a fer una reivindicació. M'hi veuran una bona estona..." "Faci, faci..." Com li vingui de gust. Per nosaltres com si s'hi vol estar tot el dia!" "És que m'hi estaré..." M'han mirat incrèduls.

Feia un quart que ja vetllava silenciós en Marino Hernández, de l'Hospitalet, esquerrà convençut, amic de Jaume Chalamanch i Pep Navarro. M'ha observat sense dir-me res, a distància.

Tot d'una han aparegut, per sorpresa meva, Jordi Fernández i Maica López, periodistes d'Europa Press, junt amb l'Eva Costa, a punt per enregistrar-ho tot. Em demanen declaracions. (Es veu que els dies de festa l'agència ven les noves a les televisions catalanes i així aquestes s'estalvien despeses.) Parlo un xic punxegudament. Explico el *Manifest* i dic que Espanya és una presó de nacions. En Jordi, ja el té, el *Manifest*, via Lluís Busquets i Grabulosa, que deu haver estat qui ha fet venir tan aviat del matí d'un dia tan intempestiu aquests joves de l'agència. En Jordi m'ho confirma perquè li va fer prometre les meves exigències: que ningú no sabés res fins a mitjanit. Li ho agraeixo, a en Lluís i a l'Helena, la seva muller, que vaig poder conèixer aquest desembre, perquè, justament ahir, van ser pares per primera vegada (i he sabut que el part no va ser fàcil) i en Lluís, d'acord amb la seva esposa, va trobar temps per anar a casa seva, copiar el *Manifest* que li acabava de deixar algú del Secretariat, i passar-lo a l'agència via e-mail. També el nostre "gabinet de premsa" havia passat un comunicat per fax a molts mitjans. A quarts de deu, malgrat el tràngol de la nit i matinada anteriors (set hores de quiròfan i cesària final per a la muller, m'explica), en Lluís tampoc no falla i també apareix. Diu que aprofita l'hora d'esmorzar per escapar-se de l'Hospital de Barcelona. Li demano que col·labori amb el Secretariat de la campanya en allò que el seu temps li permeti. "Comença un nou any i un tombant de segle nou per al país i per en Lluç, el teu fill", li dic.

En Chalamanch, mestre de ioga, se m'acosta i em comunica que se solidaritza amb el meu gest amb vint-i-un dies de dejuni (els ioguis denominen dejunis a veritables vagues de fam); ha redactat un fort manifest i ha iniciat un seguit de vint-i-un poemes, un per dia dejunat, tot comentant el que jo he escrit. El primer, que correspon a avui, el trobo magnífic: una imprecació a l'àgora esquerra que és la Plaça de Sant Jaume.

Ve en Romà Bayarri, que em confirma haver deixat el manifest a casa del Lluís ahir al vespre (m'és un secretari caigut del cel que em fa molta companyia!), i, després, en Francesc Giralt. També vénen els amics: Jordi Via, Carles Riera, Antoni Aceves, Àngels Baldó... Més tard, Rosa Font i Teresa Clota. L'allau de gent i el fred a les mans no em deixen escriure. Resumeixo: han passat càmeres de BTV, TV5 i TV3 a fer-me entrevistes (la més llarga, BTV). I fotògrafs de "El Mundo" i "El País" m'han demanat que em posés davant la Generalitat. Tots reben el *Manifest*. Però, avui, em diuen que només he sortit per BTV, COM-Ràdio i Ràdio 4. (Després sabré que, al telenotícies de la nit, també he sortit a TV3, però no pas a "Catalunya Ràdio".) Algú comenta que la cosa és interessant per a un curs de periodisme: els mitjans socialistes (en teoria, poc

nacionalistes) parlen abans que els convergents (en teoria, nacionalistes) d'un gest com el de transformar i independitzar els Països Catalans...

No vull exagerar el fred. A migdia, amb solet, ha fet una temperatura agradable. Però em fa mal tot el cos de la pallissa d'ahir.

No sé com ressenyar la diversitat i quantitat de visites. Al vespre s'ha presentat la plana major d'Estat Català, amb Josep Planxart al capdavant, per adherir-se al meu acte. A la nit han vingut els "tots amics". Com enumerar-los? És dur aguantar dotze hores dret; potser més del que esperava. Però també les coses van millor del que ens podíem imaginar. Algú diu: "Ja no serà possible arraconar la teva plantada a l'angle de les ironies ben intencionades. Ningú en podrà fer xanxa ni podran sostenir la positura de l'estruç."

Cansat i enfredorit, he anat a casa. M'he escalfat i m'he fet el sopar. Ja sé on podré comprar queviures abans de les 9. Qüestió de logística!

Diumenge, 2 gener 2000

Ha vingut en Chalamanch a donar-me el segon poema. Demanaré al Secretariat de la campanya que els posin a la web.

Ha tornat en Lluís Busquets, un xic desolat: en Jordi, d'Europa Press, li ha dit que cap TV no va voler comprar les meves declaracions d'ahir a l'agència. Des de l'Hospital no sap res del que veritablement s'ha esdevingut; li dic que tot ha anat molt bé i que ha passat gent que em diu que ahir em va veure a l'entrevista de TV3. Ja ha vist que surto, amb foto, a "El Mundo", "El País" i "ABC" d'avui; tracten la notícia amb molt de respecte. Comenta la paradoxa que aquests diaris de tendència espanyolista siguin els primers que esmentin la campanya en pro de la independència i que els d'aquí —llevat del "Diari de Girona", que també porta la notícia— siguin més reticents i remisos. (Just poc després han vingut a fer-me la foto des d'"El Periódico"; però, "Avui" i "La Vanguardia", de moment, callen.) Em recomana que no deixi de fer el dietari. Li explico que vaig arribar a casa mort i que ni tan sols tinc cap agenda: que veig difícil fer res. (Acabarà portant-me'n una, d'agenda).

Castelló Rovira, de l'emissora radiofònica Onda Rambla, em fa una entrevista.

Passa molta gent dient-me que "Ja era hora!". D'altres em diuen que endavant i em recorden que em van votar de senador. Una persona gran em diu: "I on heu estat aquests darrers anys? Mireu que ens heu fet falta!". També han passat els fills del meu germà.

Ha vingut, com li vaig fer demanar ahir, en Carles Riera. M'ha informat de la reunió del Secretariat Tècnic celebrada ahir a les rodalies. Tot va força bé i fort. Potser no es podia fer més amb tan poc de temps. Hem pensat quina forma caldria donar al moviment promotor d'assemblees. Secretariats Tècnics per a qualsevol temàtica transversal: publicitat, comunicació, educació, etc. Germanies o Grups de suport promotors d'assemblees, tot començant per la nacional de sis membres responsables dels sis països components de la nació. Tenim Principat de Catalunya i País Valencià.

En falten quatre. Tasca:

- a) “camp”: delimitació de territoris-comunitats-assemblees.
- b) “reglament”: regles del joc, esborrany d'Estatut de cada comunitat territorial.
- c) “àrbitre”: els membres components de cada nivell; presidència de sis mesos rotativa. Veurem si s'accepta. De moment, concòrdia.

Altrament he de ressenyar que ha passat gent durant tot el dia, sobretot al vespre. De quina classe? Sobretot gent gran que va viure la campanya davant la Model. No apareixen enemics. Algú ve amb mala cara perquè amics seus i meus no accepten l'acció. Però ningú no ha vingut a expressar-m'ho.

Papers de propaganda del *Manifest*: a mi em costa de fer-los córrer. M'agrada la presència nua i poques paraules. Però, amb l'ajuda de molts, a ha anat millorant la qualitat. Repartim 1) *Manifest* meu; 2) Reproducció del contingut de la pàgina Web d'Internet; 3) Manifest i poemes de Jaume Chalamanch, que agraden molt i molt. I, a més, recollim signatures no només d'adhesió.

Dilluns, 3 gener 2000

Intervinc a la tertúlia de COM Ràdio, en la qual també participen Pilar Rahola i Francesc Carreras, del grup “Babel”. Jo hi participo des del mig de la plaça de Sant Jaume, gràcies al telèfon mòbil que Josep Cuní em proporciona.

Els contertulians mostren clares objeccions davant la meva acció. Pilar Rahola, per exemple, diu que en una democràcia de partits no calen aquest tipus d'actes perquè són els mateixos partits que ja recullen la veu del poble. Un dia caldrà explicar-li la diferència entre democràcia representativa, democràcia participativa i simple democràcia delegativa, que és la que tenim ara.

Pel que fa a la premsa escrita, “El Periódico” i “La Vanguardia” publiquen per primera vegada la notícia de la meva plantada. De moment, res al diari “Avui”. Què puc esperar si en Sanchis em va censurar un article quan Pujol va anunciar eleccions des del Pirineu l'estiu passat? M'asseguren, tanmateix, que miraran de trobar una via per la qual pugui sortir publicat algun article meu a l’“Avui”.

Les visites de grups força nombrosos de la PUA, Maulets i de les JERC és fan presents i totes elles s'interessen per conèixer els detalls del projecte d'independència i transformació social que em roden pel cap.

Sortosament, els dies feiners, gaudeixo de l'amistat i el recolzament dels Servitja, la família que duu el bar “Haití” del carrer Jaume I.

Dimarts, 4 gener 2000

Les entrevistes proliferen espectacularment. Al matí ve a entrevistar-me el periodista del diari “Avui”, Quim Aranda i, a la tarda, en Toni Clapés de “Catalunya Ràdio” em fa participar al seu programa “Versió Original” des de la plaça. Igual d’original com la comunicació que s’estableix entre l’estudi radiofònic i el bell mig de la plaça Sant Jaume. Sense abandonar la ràdio, el periodista Ramon Barnils valora positivament la meva acció en el programa “Postres de Música” d’aquesta mateixa emissora. De tot això me n’assabento a través d’unes persones que, després d’ensenyar-me un retrat esbiaixat que surt publicat a “El Punt” i a “El Periódico”, m’expliquen com han anat les tertúlies.

Dimecres, 5 de gener 2000

Avui s’adhereixen a la meva acció tres persones més i un partit. En el diari “Avui” apareix un anunci pagat per Estat Català, on donen a conèixer la seva adhesió al meu gest. D’altra banda, el qualificat sacerdot mossèn Cascantí s’apropa a la plaça. El segon personatge destacat és l’Antoni Gutiérrez Díaz, més conegut amb el nom de Guti, el qual em sorprèn amb un obsequi molt adient per a la meva situació. M’explica que em va escoltar a la ràdio i va detectar que patia “afonia aguda”; per això, m’ofereix una pastilla per alleugerir el mal de les cordes vocals.

La darrera adhesió de la jornada ve a càrrec del regidor per ERC de l’ajuntament de Barcelona, Jordi Portabella.

Tot i que he promès als amics de fer-ho, no dino, però, de moment, no vull que se sàpiga. El problema és que, quan arribo a casa a la nit, abans de pensar en el menjar he de desenfredorir-me, perquè hi arribo glaçat.

Dijous, 6 gener 2000

Em ve a veure un gran amic, Santi Santamaria del *Racó de Can Favés* de Sant Celoni.

Al diari “Avui” surt publicada l’entrevista amb Quim Aranda i també es publica un article de L. Prats-Segarra a “Diari de Terrassa”. Miquel Pairoli escriu una columna a “El Punt”.

Pel que fa la meva salut, bé. Em diuen que no tinc el vestuari adequat, que hauria de dur un forropolar o no sé què... Em prenen mides per regala-me’n un. Seran els meus Reis. Pateixo afonia.

Divendres, 7 gener 2000

Molt diligentment, l'Ajuntament treu els bancs de la Plaça Sant Jaume que envoltaven el Pessebre oficial i, a partir d'aquí, comença, ja me n'adono des d'ara, el meu calvari. A partir d'avui hauré de romandre les dotze hores diàries de plantada a la plaça a peu dret.

Al "*El Periódico*" apareix un article d'en Guti sobre la meua demanda per una cadira i el president d'Estat Català, Josep Blanchart, fa entrega d'una instància a l'Ajuntament demanant un banc públic.

Finalment cal esmentar el començament d'un article que estic fent sobre l'organització d'assemblees. Surt el núm. 1 del *Full de Campanya* «"Jo també em planto" per l'Assemblea dels Països Catalans».

Deixant una mica de banda el problemàtic tema dels bancs públics, avui el que més em preocupa és la forta afonia que encara pateixo degut al fet d'atendre i d'utilitzar la veu durant tot el dia, a tothom que se m'acosta.

Dissabte, 8 gener 2000

La primera de les visites que rebo avui és la de la cantautora Marina Rossell. Al cap de poca estona, se m'acosta un croata afincat a Catalunya i em diu unes paraules força interessants: "Els catalans lluiteu per la independència de la mateixa manera com si volguéssiu tombar una muralla empenyent amb una pastilla de mantega".

Finalment acabo la jornada escrivint un article sobre els continguts i funcions del secretariat.

L. Prats-Segarra, editor adjunt de "Catalunya Campus", rebla el clau de la meua acció a "La Mañana". A "La Comarca d'Olot" surt alguna cosa de la publicació del llibre que hem fet amb en Lluís Busquets.

Diumenge, 9 gener 2000

La primera visita del dia d'avui ha estat l d'en Ricard Lobo, director general de les Publicacions de la Generalitat. De fet és un retrobament ja que és un vell amic i feia temps que no ens vèiem. També ve en Ricard Pedrals, antic consiliari general dels Boy Scouts cristians de Catalunya. Tots dos personatges són delicadíssims i passem una estona força agradable. Una tercera visita és la d'Agustí Chalaux de Subirà, gran amic i mestre meu del que anomenàvem "una nova economia i una nova societat". L'Agustí, aprofitant l'avinentesa, s'adhereix a la campanya.

Darrerament rebo l'entranyable visita del meu germà juntament amb la seva dona i els seus fills. A més de fer-me una mica de companyia, em lliuren uns guants, que són molt agraïts per part meua; avui és un dia que fa molt fred.

Dilluns, 10 gener 2000

Després de la visita de l'Aurèlia, la propietària de la llibreria "Arrels" del carrer Ferran, núm. 14, decidim que ella tindrà tots els escrits i llibres meus. Tot seguit passa a saludar-me el bisbe auxiliar Joan Carrera i Plana i també el president d'Òmnium Cultural, Josep Millàs, que s'adhereix. M'assabento que per la televisió han sortit unes imatges destacables. En el partit que enfrontà la Selecció Catalana d'handbol i la de Suècia es va poder observar entre el públic alguna pancarta en favor de l'adhesió.

Al final del dia assisteixo al programa "Àgora" del Canal 33, que presenta i condueix el periodista Josep Puigbó. És olotí i en Busquets, també olotí, em va insistir que acceptés. Allí explico les raons per les quals em vaig decidir a emprendre aquesta iniciativa i analitzem alguns dels trets principals de la meva trajectòria política i de les meves actuacions. Crec que va anar bé, tot i que l'altre personatge convidat era Pasqual Maragall i els de la televisió van fer els possibles perquè ni ens trobéssim als passadissos (ho hauria demanat ell?). Tampoc he pogut afrontar les declaracions del ministre Serra sobre el fet de posar els tancs al carrer: el periodista s'escapava com una anguila. Tanmateix, tot i que els del C33 em va portar i tornar amb cotxe i em van donar canapès i altres menjucs de sopar, sense cap mena de dubte, si vull continuar la tasca que tot just començo, hauré de renunciar a entrevistes com les d'avui, ja que a quarts d'una de la nit no em puc permetre el luxe d'arribar a casa.

Ressò premsa: R. Wirth fa un article a "La Vanguardia", F. Puigpelat a "El Periódico", L. Portal una entrevista a "El Punt".

Dimarts, 11 gener 2000

L'entrevista televisada d'ahir m'ha dut moltes adhesions a la plaça.

Acudit a l'"Avui". A l'entrevista de "La Vanguardia" hi ha dos errors: atribueix a Convergència el que jo vaig atribuir al PSC de mantenir l'espanyolisme dels immigrants per conservar els seus vots, i que se'm va adherir Joan Manuel Serrat, quan de fet, va ser la Marina Rossell. Proa ha acceptat, definitivament, de publicar per Sant Jordi llibre d'en Busquets i meu: m'ho ve a dir amb alegria. També han vingut a adherir-se en Xavier Espar i Ticó i l'Antoni Ricart de Sabadell.

Dimecres, 12 gener 2000

Rosa Bruguera, diputada en el Parlament de Catalunya per Convergència Democràtica, em ve a veure: la fem petar una estona.

Al diari “Avui” surt un article a tota plana, *L'home dret*, sobre la plantada, signat per Josep-Lluís Carod Rovira. Com que ell és a Irunya, un diputat d'Esquerra Republicana me l'ha vingut a dur en un full plastificat.

En Fèlix Martí, director de l'UNESCO de Catalunya em presenta Federico Mayor Zaragoza, expresident general d'aquesta mateixa entitat a París. Aquest no s'adhereix a la campanya ni es compromet a res, però es mostra diplomàticament feliç pel fet que un ciutadà pugui expressar les seves idees lliurement.

Als diaris “El Triangle”, “El Punt” i al “Diari de Terrassa” surten diverses ressenyes de la meva acció.

Dijous, 13 gener 2000

Ve a adherir-se Roser Veciana, membre dels Verds i regidora a l'Ajuntament de Barcelona. Em consta que fa els possibles perquè jo tingui un seient a la plaça, però, òbviament, no acceptaré el seient de ningú, perquè una plaça pública ha de tenir un banc públic. Posteriorment arriba en Bertrana, promotor del cens pel referèndum de Catalunya. També en Garriga Trullols, del CAOC (grup que es promou les relacions occitano-catalanes). Al diari “Avui” Pilar Rahola expressa algunes coses a favor de la campanya “Jo també em planto”, quan anteriorment s'havia manifestat *reàcia*. També ve Xavier Espar i Ticó.

Avui ha tingut lloc una roda de premsa presentant la campanya “Jo també em planto”. En Jesús Artiola, un dels components del secretariat de *Jo també em planto* m'ha presentat un projecte general de tota la campanya.

Em visiten en Santi Santamaria, del restaurant “El racó de Can Faves”, i el conegut actor català Jordi Bosch. M'assabento d'un ressò mediàtic publicat a “El Punt”. La campanya rep adhesions des de l'estranger.

Divendres, 14 gener 2000

A la nit, a casa, he trobat la veu griposa d'en Lluís Busquets excusant-se de no haver pogut fer no sé quina feina: està allitat des d'ahir a 39 de febre. A vegades penso que exigeixo massa a la gent. No sé si jo hauria sabut fer el que ha fet en Lluís en pro del llibre que hem escrit conjuntament. Per exemple, vaig dir que a mi m'agradaria que el pròleg el fes en “Tal”, i en Lluís l'ha buscat; m'agradaria que fes l'epíleg en “Tal altre”, i també ho ha fet. I correccions a l'editorial, i... Espero que es restableixi perquè encara deu quedar per fer la paperassa, el contracte, les factures i el necessitaré com una crossa.

Els ressons mediàtics cada vegada es fan més i més presents. A. Ribas, a “El Periódico”; entrevista d'Imma Sanchís a la contraportada de “La Vanguardia”; també en parla P. Soto al “Diari de Tarragona”. L’“Avui” notifica l'existència de la plataforma de suport i de 500 adhesions en menys de 15 dies.

En Jaume Sobrequés, del PSC em suggereix que em presenti com a senador, cosa que refuso immediatament. Sobre aquest tema hi ha un boom a diaris com “La Vanguardia” o l’“Avui”. En Carles Riera, membre de la nostra coordinadora, i Claudi Romeu, vell lluitador de l’escoltisme i gran amic meu, se saluden davant meu i intercanvien unes quantes idees i paraules. Finalment cal destacar l’adhesió del vell amic Paco Candel.

Dissabte, 15 gener 2000

Avui té lloc una reunió en la qual s’aprova un text fonamental de la campanya “Jo també em planto”. Hi participen Carles Riera, Jordi Via, Manuel García, Romà Bayarri, Aleix Cardona, Jesús Artiola i Joan Parés.

Rebo dues visites ben agradables: Núria Cadenas m’enregistra una entrevista pel setmanari “El Temps” i Antoni Strubell em dedica una bella poesia i m’entrega un article seu.

Ressò mediàtic de la meva acció a “La Mañana” de Lleida.

Diumenge, 16 gener 2000

De bon matí m’acompanya per segona vegada Roser Veciana, regidora dels Verds de l’Ajuntament de Barcelona, ben identificada amb la nostra causa. Més tard vénen a veure’m el matrimoni d’en Albagés, anterior comissari de la Generalitat per les Universitats i la Investigació, i Sara Blasi, directora general d’EGB... dels quals, per cert, vaig celebrar el seu matrimoni. Reflexionem sobre política. Comenten que aquesta devora les persones.

També em ve a saludar l’amic Jaume Botey, professor a l’Autònoma i polític municipal a l’Hospitalet, i Antoni Lucchetti, secretari d’EUiA. Amb el primer tracto de dulcificar les posicions, però amb el segon tinc una aspra discussió sobre la noció d’independència. Lucchetti rebutja el terme independència i només accepta l’autodeterminació.

Dilluns, 17 gener 2000

Per a “Catalunya Ràdio” i des de la Plaça Sant Jaume m’entrevista Antoni Bassas.

L’executiu en ple d’ERC s’adhereix a la meva campanya. M’expliquen sense que els ho demani la coalició amb els socialistes per al Senat de cara a les properes eleccions.

Després, Carod-Rovira se m’acosta amb el regidor del PP Fisas, ex-director general d’esports. No s’adhereix a la campanya i està en desacord amb la independència. Li pregunto: “El que tu vols és la dependència de Catalunya?” No respon. “Catalunya dependent de qui?”. No vol contestar i marxa disgustat.

Es ve a adherir la dona de Joan Brossa, molt emocionada.

En Cebrià, que es dedica a fer quadres de personatges i símbols de Catalunya, em regala un retrat meu a *plumilla*.

S'adhereix la Coordinadors Obrera Sindical de Catalunya.

L'Ajuntament respon a la instància de Josep Blanchart, negant la instal·lació de bancs públics.

Em ve a saludar l'actor Carles Canut.

He hagut de marxar una estona de la Plaça per sotmetre'm al control del cor: electrocardiograma i visita al metge.

Surto al programa de TV3 "La Cosa Nostra", d'Andreu Buenafuente, amb no excessiva fortuna.

Dimarts, 18 gener 2000

Em vénen a fer una fotografia per il·lustrar l'entrevista de "El Temps".

Enric Pedrosa, President de l'Associació Roca i Farreras i Secretari d'Òmnium Cultural, em comunica que s'edita el *Manifest* al "Full" de l'Associació i em posen a la meva disposició la possibilitat d'escriure l'editorial del proper número. L'Associació també s'adhereix a la campanya.

Ve Jaume Rodri, expert en idees, i me'n proposa dues: una, la formació d'un Consell de Mil (integrat per mil municipis, encara que no arribin a tants el número dels catalans catalans) a fi de posar-se d'acord per la independència; l'altra, que es podria encarregar de la premsa estrangera un tal Lluís Busquets. No deu saber que ja treballa prou per la campanya.

A l'"Avui" surt una foto amb un peu fals d'adhesió del senyors Fisas del PP; de fet, a la foto, es veuen davant meu en Carod-Rovira i en Fisas, cosa que crearà molta confusió. La gent em diu que si el PP s'adhereix a la meva campanya ja hem begut oli.

Em regalen milers de targes impreses gratuïtament al·lusives a l'acció per fer propaganda de la campanya i la veritat és qui no puc dir qui ha estat tan generós.

Dimecres, 19 gener 2000

"El Triangle": acudit.

Em ve a veure Jesus Maestro, segon regidor d'ERC a l'Ajuntament de Barcelona. També em saluda Salvi Turró, catedràtic de Filosofia de la UB i exprofessor meu.

M'enregistren per al programa "La cosa nostra" del programa d'Andreu Buenafuente. Em van preparar la broma de fer-me menjar un entrepà amb salsa maonesa i de tomàquet fent la senyera... Em vaig tacar. A la gent no agradaria gaire aquesta mena d'aparició meva. La veritat és que m'hi vaig prestar, però ja entenc que el que se'm demana és una intervenció més seriosa.

Em ve a presentar un profunda i seriosa adhesió el professor Terricabras. Em promet un article a l'"Avui" després de dedicar el pròxim al problema del bisbe Setién.

Jordi Vila d'Abadal em comunica l'adhesió de l'Associació per a les Bases de Manresa.

L'editor de l'Empordà Manuel Costa-Pau, em presenta un escrit amb cent noms d'adherits de l'Assemblea de l'Empordà.

Santi Vilanova em tramet l'adhesió dels seus Verds.

També s'adhereixen emocionadament el matrimoni d'Elisabet i Gonçal Castelló, veterans lluitadors pels nostres drets nacionals.

Ve també a adherir-se el veterà Malaret de Sant Just Desvern.

Mantinc una viva discussió amb l'Aragall d'Iniciativa per Catalunya. Ell creu, com en Luchetti, que s'ha de parlar d'autodeterminació i no d'independència.

També s'adhereix Josep M. Navarro, especialista en dialèctica de civilitzacions.

Dijous, 20 gener 2000

Avui, uns estudiants de periodisme han vingut a fer-me unes quantes preguntes. També, en nom del "Club Arnau de Vilanova", s'adhereix Artur Ricart, antic membre de l'Assemblea de Catalunya. Aquest veterà lluitador del PSUC passa a saludar-me. L'Amàlia, filla del Dr. Trueta, també s'adhereix a la campanya.

Un emissari de la Televisió de Girona m'ofereix una hora i mitja de televisió per explicar tot allò que vulgui i amb la possibilitat de fer-ho a la nit que jo mateix vulgui. No penso gaire, per no dir gens i refuso la proposta perquè a les nits arribo a casa rebentat, i el dia que vaig anar a "Àgora" em va representar un plus de desgast insuportable: ja en vaig tenir ben bé prou. El meu cansament acumulat al final de la jornada m'impedeix dur a terme aquesta mena de trobades i ho lamento de veritat perquè jo frueixo parlant.

Divendres, 21 gener 2000

Jaume Chalamanch compleix avui, el seu darrer dia de dejuni. Cal recordar que Chalamanch s'ha solidaritzat amb la meva campanya fent 21 dies de dejuni, per a cada un dels quals ha redactat un poema.

L'allau d'entrevistes no s'atura i durant tot el migdia és un no parar: A quarts de dues és el torn de Ràdio Barcelona i Cadena SER; COM Ràdio fa el mateix pels volts de dos quarts de tres. Al diari "El Nou 9" d'Osona, surt un reportatge de 4 pàgines explicant els meus objectius i actuacions. Retornant a l'antena, "Flash Back" emet cada dia feiner un pensament meu amb la meva pròpia veu gravada. En Miquel Calçada (Miki Moto) va tenir aquesta idea, tot col·laborant amb l'acció d'una forma força original. És en Miki Moto qui porta el programa i recull i enregistra la meva opinió. Aquestes reflexions i comentaris s'emeten a les 12:00h.

Dissabte, 22 gener de 2000

Com cada dissabte, hi ha reunió amb el Secretariat. Cap al migdia em visita Jaume Chalamanch i em lliura una carta oberta sobre la fi del seu dejuni reivindicatiu (poemes i cartes es publicaran per Sant Jordi, a l'Editorial Mediterrània amb el títol *12 hores*). Seguidament finalitza el dejuni combregant, juntament amb mi, amb trossets de pinya.

No només em vénen a veure estudiants universitaris sinó que avui, un grup de nois i noies de Batxillerat de l'Hospitalet de Llobregat han vingut a dialogar amb mi sobre la campanya. Han fet el mateix prop de dotze filòlegs i filòlogues i també un nombre destacat de gent de pobles de la comarca del Vallès Oriental.

La regidora de Els Verds, Roser Veciana, ha presentat a l'Ajuntament de Barcelona la petició oficial per reclamar la instal·lació d'algun banc públic a la Plaça St. Jaume.

Diumenge, 23 gener 2000

El Secretariat recull informació sobre una plantada general a tots els ajuntaments dels Països Catalans. Aquesta és una proposta que ha sorgit aquests darrers dies i tinc constància que a diversos ajuntaments del principat ja s'ha fet alguna plantada. Avui es reuneixen dues-cents cinquanta persones que, com jo, es planten a la plaça Sant Jaume.

Aquesta concentració coincideix amb una manifestació antiterrorista. José Domingo, vicepresident de l'Associació per la Tolerància de Sant Cugat, s'escandalitzarà públicament de la meva insensibilitat i de la dels meus seguidors pel fet de no haver donat suport a la seva manifestació anti-etarra d'avui i publicarà cartes a "El Periódico" (26-I) i "La Vanguardia" (2-II).

Més tard rebo la visita d'Antoni Ricard. Discutim qüestions econòmiques com ara el pacte de solidaritat amb els pobres de cada comunitat i també el tema de la renda bàsica, entre altres. A continuació em visita Ignasi Roca (filòsof de Girona). En Lluís Busquets també ve i em demana un decàleg sobre les assemblees.

Finalment cal destacar que, durant la ballada de sardanes dominical, per primera vegada, el President Jordi Pujol baixa del seu cotxe i s'obra camí amb ganes de saludar-me. Aquest fet ha anat seguit d'una cordial salutació i unes quantes paraules:

—*Hola, Xirinacs...*

—*Bona tarda...*

—*Així que t'has plantat. Tu fas el teu i jo el meu. Tots dos sabem què fa l'altre.*

—*Ens coneixem massa bé. Excusa'm si he parlat de tu, alguna vegada, amb paraules massa punxants.*

—*És ineluctable. Tu has de parlar com ho fas i jo, més diplomàticament. Tots dos sabem què volem.*

—*Però no volem el mateix. Tu vols més autogovern i no tens prou vots; això et paralitza.*

—*Sí.*

—*T'he sentit dir que faries més si tinguessis més poble darrere teu.*

—*Potser sí que ho he dit algun cop, això.*

—*Jo estic més unit amb la infanteria. Tu hauries de fer més d'Arzallus. Ell té força perquè té l'ETA al darrere.*

—*És cert; ETA empeny Arzallus.*

—Aquí ens cal una cosa equivalent. Però ja saps que jo lluitaré per aconseguir-ho des de la no-violència.

—*Hauríem de parlar. Però, aquí, al mig de la plaça és impossible.*

—Sí.

—*Et demanaria que pugessis al meu despatx, però potser no et convé.*

—En efecte: no hi pujaria. Però podem parlar després de les nou on vulguis.

—*Perfecte. Ja t'enviaré algú per dir-te on ens podem trobar.*

—Molt bé. Adéu.

—*Adéu*

“El Punt” publica que l'exdiputat d'ERC Josep Fornàs se solidaritza amb la campanya a Vilassar.

Dilluns, 24 gener 2000

La jornada d'avui ve marcada per una visita força matinera del conseller d'indústria, Antoni Sobirà.

Seguidament intercanvio unes paraules amb un mosso. L'acord entre nosaltres és present en la llarga conversa i es mostra afí amb la campanya que he iniciat.

M'arriben notícies d'una plantada que va tenir lloc ahir, davant de l'ajuntament de Girona. La plantada constava amb una setantena de persones.

Ràdio Barcelona m'ofereix una hora d'entrevista a la nit, però, novament, no puc acceptar :em trobo molt fatigat, entre d'altres coses, perquè durant la matinada d'ahir vaig estar escrivint un article pel diari “Avui”.

Més tard rebo la visita de set joves provinents d'Olot, que em pregunten com han de funcionar les assemblees que proposo.

Dimarts, 25 gener 2000

Sens dubte el dia d'avui ve marcat per la nevada que hi ha hagut al litoral i prelitoral català. A la plaça Sant Jaume plou durant cinc hores sense parar, primer m'aixoplugo sota la vela d'una botiga de fotografia, Foto-Cine. Degut al fet de romandre immòbil i de peu dret, les cames em comencen a fer figa.

A quarts d'onze apareix en Lluís Busquets. Em porta un paraigua, però veu que ja en tinc. A l'editorial encara no tenen el títol del llibre i me'n proposa uns quants. Vol que sigui el darrer a triar. També em demana que matisem algunes coses per a una entrevista per al “Diari de Girona”. Passegem un xic aixoplugats en un paraigües. En Lluís m'explica l'elaboració d'un llibret on parla del curs de la meua vida, de l'acte que estic vivint i de les assemblees que proposo: *Lluís Maria Xirinacs, un home per al segle XXI*.

L'Imma Vives, de la Masia de la Plana (lloc on es realitzen trobades culturals), m'ensenya una carta on demana a tots els adherits a la campanya que facin una aportació de vint-i-cinc pessetes diàries, per poder així, tirar endavant aquesta campanya. Per una altra part, Jaume Rodri em presenta en net la carta adreçada a un veí o veïna.

Passa una senyora i em regala uns mitjons d'hivern. Li dic que, avui, potser me n'han volgut regalar dos parells i que ja en tinc... Sota la pluja, passa l'Àngel Colom i em saluda. Diu que té pressa, que em vindrà a veure amb calma i que digui a la gent de Randa que estem convidats a la presentació de la seva plataforma "Espai Catalunya" dissabte vinent.

Vint-i-set empordanesos solidaritzats amb la campanya segons "Empordà". També surt l'entrevista de la Núria Cadenes a "El Temps".

A continuació rebo la visita de Carles Fonseré (cartellista de la guerra civil espanyola), el qual m'informa de la presentació del seu llibre sobre les seves memòries a l'Ateneu Barceloní. Durant el dia rebo notícies sobre les diferents plantades que s'han fet a Berga, Manresa i Sant Quirze del Vallès. Avui, torno a rebre més adhesius sobre la nostra campanya.

Dimecres, 26 gener 2000

Carta al "Diari de Tarragona" de L. Díaz, de Cambrils, i d'Aleix a l' "Avui" , solidaritzant-se amb la meva acció.

Enric Vila i Andreu, membre d'U.D.C., exregidor, exdiputat i vicepresident del Consell Nacional, em ve a veure. Aquesta personalitat em lliura el seu llibre, anomenat *Catalunya Confederal*. Minuts més tard, després d'haver-me posat a escriure les condicions d'una assemblea, em venen a veure Josep Maria Gasch i Angelina Huriós, ambdós membres advocats del col·lectiu *Ronda*. També rebo la visita d'Agustí Chalaux de Sobirà, acompanyat per en Xavier Batlle. Cal remarcar el gest que fa algú en regalar-nos milers d'adhesius que fan referència a la nostra campanya.

Per acabar, m'assabento que, en el comunicat meteorològic del migdia ofert per Francesc Mauri, i en una imatge des de la càmera col·locada a la plaça de Vic, apareix una pancarta on es pot llegir clarament *Xirinacs, el poble es mou*.

Dijous, 27 gener de 2000

La visita del "padre Apeles" em sorprèn.

En Mateu de Foix fa una carta en nom dels veïns per demanar un banc públic i la llibreria "Arrels" també recull signatures per al banc. L'entrevista que tinc amb una estudiant de periodisme em deixa esglaiat. Es tracta d'una noia anònima, que havia vingut un altre dia amb altres companys seus: el seu comportament havia estat més aviat tímid i les poques preguntes que em feia eren força convencionals. Avui però, ve sola i em fa unes preguntes impactants, com per exemple si sé el destí de la meua vida. Totes elles són d'una estranya profunditat. El noi de Vic que ahir va posar una pancarta darrere en Francesc Mauri, un dels homes del temps de TVC, ve a dir-m'ho. El sopar d'aquesta nit l'he fet en companyia de dos amics meus en un restaurantet petit i càlid.

Divendres, 28 gener 2000

El degà de la facultat de filosofia Agustí González em ve a veure. Em sorprèn força perquè discrepem en moltes opinions; de totes maneres té molt mèrit. Com cada divendres ve en Jaume Chalamanch. També rebo la visita del sempre entranyable Paco Candel.

Alumnes de diferents escoles em venen a veure, tots ells acompanyades pels seus respectius professors. L'entrevista que em fan avui és a càrrec de "Ràdio Arrels" i la fem per via telefònica. Carta a "Diari de Tarragona" de Joan Navals (Reus).

Dissabte, 29 gener 2000

S'adhereix la dona d'en Fèlix Cucurull i també ho fa un regidor d'un poble de la Franja de Ponent.

En una dependència del Palau de La Música se celebra l'acte inaugural de la fundació "Espai Catalunya" encapçalada per Àngel Colom.

D'allí em vénen a veure una cinquantena d'assistents a l'acte impulsats pel mateix Colom. Carta a l'"Avui" i entrevista de Jordi Vilarrodà al "Diari d'Igualada". Com cada dissabte hi ha hagut reunió del Secretariat

Diumenge, 30 gener 2000

Com cada diumenge al migdia, té lloc la trobada o aplec en defensa de la poesia per la independència. La Teresa Clota, coordinadora d'aquesta "Trobada de poesia per la independència", amb la seva tan característica dedicació, busca els millors poetes i la millor poesia. És un aplec molt simpàtic que reuneix un centenar de persones.

Altrament vénen a adherir-se el Consell executiu dels Verds i la Roser Veciana.

En Lluís Busquets m'explica les col·laboracions dels filòsofs Josep M. Terricabras i Jordi Sales, tots dos membres del tribunal de la meua tesi doctoral, com a prologuista i epiloguista, en el nostre llibre que sortirà per Sant Jordi. No sé si jo els hi hagués sabut vendre com ha sabut fer ell, però em fa molta il·lusió tenir uns acompanyants tan intel·ligents i significatius.

Acudit a "El Periódico" i anunci del llibre a l'"Avui".

Dilluns, 31 de gener de 2000

Avui he celebrat que ara fa un mes em vaig decidir plantar, just el primer de gener de l'any 2000. Fins ara, cada nit m'han acompanyat a casa un grup de 3, 4 o 5 persones que es preocupen perquè no em passi res; ells han estat aquells amb qui he anat a sopar aquesta nit en un bar de menjars casolans. Ha estat un sopar molt càlid i, a més a més, tot m'ha sortit gratuït... No em puc pas queixar: una bona celebració.

Avui també ha estat el primer dia que el secretari que coordina la resposta al meu manifest (Martí Adroher) ha aconseguit posar una taula per a recollir signatures i

lliurar més manifestos, però, malauradament, un mosso de la Generalitat ens ha fet fora d'on ens havíem situat i hem acabat en un racó de la plaça, eclipsats per un camió i, per tant, sense massa ànim de propaganda.

A més a més, s'ha iniciat una campanya que ajuda al finançament de les assemblees, on tothom hi pot contribuir; l'hem anomenada “*Cinc duros per la independència*” i va acompanyada d'una carta explicativa.

Certament estic content: la campanya de preparació assembleària creix a diverses zones de Catalunya: Vic, Girona, Vallès Oriental i Maresme; i amb més èxit al Barcelonès i al Baix Llobregat. El ressò mediàtic no para: la portada i entrevista de Vinyet Vecino a “Catalunya Campus” n'és una altra prova.

Em segueix fent mal la cama. En aquest moment, és el que més em fastigueja. Suposo que també es deu que en aquesta plaça, que hauria de ser pública, no hi ha res més que una espècie de columnes partides i arrodonides de dalt que, segons el meu punt de vista, són *antiseients*. Sort que és una plaça pública, que si no ho fos...

Publicació: març de 2017. Revisió juliol 2017.

Arxiu informàtic de la **FUNDACIÓ RANDA** **LLUÍS M. XIRINACS**
Fotografia de la portada: Josep Delgado

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)